

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 002084 16 Кж 2
Бања Лука, 20.09.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Б.Н., због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог, адвоката Б.Р. из Д., изјављених против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002084 15 К 2 од 30.05.2016. године, након одржане сједнице вијећа којој су присуствовали републички тужилац Бранко Митровић и оптужени, а у одсутности уредно обавјештеног браниоца оптуженог, дана 20.09.2016. године донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Б.Н., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002084 15 К 2 од 30.05.2016. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002084 15 К 2 од 30.05.2016. године, оптужени Б.Н. оглашен је кривим због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ), те је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) мјесеца. Истом пресудом, на основу одредбе члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 450,00 КМ, те је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 150,00 КМ, све у року од 30 дана од дана правоснажности те пресуде, под пријетњом принудног извршења.

Против те пресуде жалбу су благовремено изјавили окружни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог.

Обе жалбе су изјављене из свих жалбених основа. Приједлог жалбе окружног тужиоца је да се одреди одржавање претреса пред Врховним судом

Републике Српске, те након тога да се та жалба усвоји, преиначи побијана пресуда тако што ће се оптужени огласити кривим и за радње из тачке 3., 6. и 7. измјењене оптужнице, затим и за нечовјечно поступање према оштећеном С.Х., као и за радње које се односе на оштећеног Р.Ч. или да се побијана пресуда преиначи у одлуци о кривичној санкцији тако што ће се оптужени теже казнити.

Приједлог жалбе браниоца оптуженог је да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени ослободити од оптужбе на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС или да се пресуда укине и поступи на један од алтернативно предвиђених начина, како је то предвиђено одредбом члана 329. став 1. или 2. и да се оптужени ослободи од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

У писменом одговору на жалбу браниоца оптуженог, окружни тужилац је предложио да се та жалба одбије као неоснована, те је бранилац оптуженог у свом писменом одговору на жалбу тужиоца, предложио да се та жалба одбије као неоснована.

На сједници другостепеног вијећа Врховног суда Републике Српске која је одржана у одсутности уредно обавјештеног браниоца оптуженог, а у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, републички тужилац је одустао од жалбеног основа повреде Кривичног закона, затим од дијела жалбе због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС у дијелу који се односи на тачку 7. измјењене оптужнице у односу на оштећеног С.Ј., као и од жалбеног основа погрешно утврђеног чињеничног стања у дијелу који се односи на оштећене С.Ј. и С.Х., те је одустао и од жалбеног приједлога о одржавању претреса пред овим судом. У преосталом дијелу је подржао образложење жалбе окружног тужиоца, те је у коначности предложио да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени огласити кривим и за тачке 3. и 6. измјењене оптужнице, као и радње које се односе на оштећеног Р.Ч. (описане у тачки 8. измјењене оптужнице), те да се пресуда преиначи и у одлуци о кривичној санкцији, тако што ће се оптуженом изрећи казна затвора у дужем трајању, те подржао писмени одговор окружног тужиоца на жалбу браниоца.

Оптужени је у цијелости подржао жалбу свог браниоца и његов писмени одговор на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбе и одговоре на жалбе, одлучено је као у изреци ове пресуде, из слједећих разлога:

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, обе жалбе указују на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, те жалба браниоца указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ж) и став 2. ЗКП РС. Дакле, обе жалбе приговарају да пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама. Жалбом браниоца оптуженог приговара се да првостепени суд побијаном пресудом није потпуно ријешио предмет оптужбе, да је изрека пресуде неразумљива и противријечна самој себи, а и разлозима пресуде, те да првостепени суд није примјенио поједине одредбе ЗКП РС, што је било од утицаја на законито и правилно доношење пресуде. Надаље, аргументима из жалбе браниоца оптуженог оспорава се правилност чињеничне основе побијане пресуде, на којој

је заснован закључак да је оптужени починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, за које је оглашен кривим том пресудом. Оспорава се статус оштећених лица, тврдњом да исти нису били цивили, затим се оспорава постојање узрочно-последичне везе између оружаног сукоба и дјела, као битни елементи предметног кривичног дјела, на којим аргументима и чињеничним недостацима, успоставља се и тврдња о повреди Кривичног закона. Истовремено, жалба тужиоца оспорава правилност закључка побијане пресуде да нема доказа да је оптужени Б.Н. починио радње описане у тачкама 3., 6. и 8. (у односу на оштећеног Р.Ч.) измјењене оптужнице.

Обе жалбе оспоравају првостепену пресуду у дијелу одлуке о кривичној санкцији, с тим што је у жалби браниоца само назначен овај жалбени основ, без било каквог његовог образложења, док жалба тужиоца наглашава да је првостепени суд са једне стране прецијенио утврђене олакшавајуће околности, а са друге стране да је пропустио цијенити отежавајуће околности и то прије свега, безобзирност и упорност оптуженог, степен његове кривичне одговорности и јачину угрожавања и повреде заштићеног добра. Указујући на слабо имовно стање оптуженог, у жалби браниоца је предложено да се оптужени ослободи обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

Неосновани су приговори жалбе браниоца оптуженог којима се истиче да је првостепени суд починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка ж) ЗКП РС, односно да суд пресудом није потпуно ријешио предмет оптужбе. Наиме, по оцјени овог суда, првостепени суд је правилно поступио када је у изреци побијане пресуде изоставио радње које су се оптуженом стављале на терет тачкама 3., 6., 7. и 8. (само у односу на оштећеног Р.Ч.) измјењене оптужнице уз закључак у образложењу, да није ван разумне сумње доказано да је оптуженио починио радње под овим тачкама, те је на тај начин у потпуности рјешио предмет оптужбе, обзиром да из законског описа кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ произилази да је у питању јединствено кривично дјело, без обзира на број извршених појединачних радњи.

Надаље, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог, овај суд налази да изрека побијане пресуде није неразумљива, нити противрјечна сама себи, нити њеним разлозима и образложење пресуде садржи разлоге у погледу одлучних чињеница с аспекта постојања кривичног дјела и кривице оптуженог и чињеница одлучних за правилну примјену Кривичног закона. Осим тога, приговори жалбе браниоца оптуженог којима се указује на изостанак разлога о одлучним чињеницама, у осуђујућем дијелу побијане пресуде, те приговори жалбе тужиоца, којима се указује на изостанак разлога о одлучним чињеницама за радње за које је првостепени суд нашао да нису доказане (у односу на оштећеног Р.Ч.), су по оцјени овог суда неосновани, јер је побијана пресуда дала разлоге о свим одлучним чињеницама (како за радње оптуженог за које је утврдила доказаним, тако и за радње за које је утврдила да нису доказане), а такође је оцјенила и вјеродостојност противрјечних доказа, ради чега су неприхватљиви приговори жалби засновани на тврдњи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Сасвим је друго питање што обе жалбе оспоравају валидност датих разлога, међутим, приговорима таквог карактера се у суштини оспорава правилност оцјене доказа, што представља приговор чињеничног карактера, због чега је овај

суд оцјенио основаност тих приговора у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Нису учињене ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС, на којима се указује жалбом браниоца оптуженог, јер жалба и не износи разлоге из којих би се могло закључити да је та повреда учињена. Стога изнесени приговори у овом основу побијања пресуде, нису основани.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно наводима из жалбе браниоца оптуженог, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су детаљно изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да је оптужени починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ. Исто тако, по оцјени овог суда, а супротно наводима из жалбе тужиоца, правилно је првостепени суд оцјенио и изведене доказе који се односе на тачке 3., 6. и 8. (само у односу на оштећеног Р.Ч.) измјењене оптужнице, на основу којих је извео правилан закључак да нема доказа да је оптужени починио радње описане у напријед наведеним тачкама измјењене оптужнице. Приговори жалби којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалбама, нису основани.

У овом сегменту побијања пресуде, жалба браниоца са једне стране оспорава статус цивила оштећених Х.К., С.Х., Е.Х. и Ф.А., затим оспорава статус оптуженог као припадника оружаних снага, те постојање узрочно-последичне везе између оружаног сукоба и радњи извршења оптуженог, оспорава и учешће оптуженог у наношењу повреда тјелесног интегритета затвореника, те изражава мишљење да радње за које се терети оптужени не представљају повреде тјелесног интегритета.

Кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. КЗ СФРЈ по својој законској диспозицији је одређено специфичном радњом извршења која се огледа у алтернативно прописаним, разноврсним дјелатностима усмјереним према цивилном становништву и појављује се као кршење међународног хуманитарног права садржаном у члану 3. став 1. IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме рата и чланом 4. став 2. тачке а) и е) Допунског протокола уз Женевске конвенције (Протокол II). Надаље, ратом, оружаним сукобом или окупацијом је временски одређена могућност извршења ових дјела, а начин на који се дјело може извршити дефинисан је у два облика и то као наређење да се изврши нека од радњи која је означена као радња извршења наведеним конвенцијама, с тим што се дјело може извршити само према цивилном становништву, као извршилац се појављује припадник оружаних снага сукобљених страна, те мора постојати довољне узрочно-последичне везе између оружаног сукоба и радње извршења.

Према утврђењу побијане пресуде, оптужени је починио наведено кривично дјело тако што је за вријеме оружаног сукоба који се у времену од прве половине априла 1992. године, па најкасније до краја новембра 1995. године, одвијао на простору БиХ, између организованих оружаних снага ВРС, с једне

стране и Армије БиХ и Х. вијећа одбране, с друге стране, као стражар у Окружном затвору у Добоју, на подручју општине Д., према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима и у односу на која се мора поступати у свакој прилици хумано и без икакве дискриминације, након њиховог привођења и затварања у просторијама истог затвора, свјесно и вољно учествовао у наношењу повреда тјелесног интегритета.

Приговори жалбе браниоца оптуженог којима се оспорава статус цивила оштећених и то прије свега Х.К., С.Х., Е.Х. и Ф.А., тврдњом да су били припадници оружаних снага и да су у моменту лишавања слободе код себе имали оружје, овај суд је оцјенио као неоснованим.

Наиме, сходно одредби члана 3. IV Женевске конвенције, као један од предуслова за постојање самог кривичног дјела које се оптуженом ставља на терет, нужно је да се утврди да ли су његове радње биле усмјерене према заштићеној категорији – цивилима. Из садржаја одредбе заједничког члана 3. Женевских конвенција, произилази да заштићену категорију становништва чине лица која не учествују непосредно у непријатељствима, укључујући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу усљед болести, рањавања, лишавања слободе или било ког другог разлога.

Прије свега, обзиром да ни из једног доказа не произилази да су оштећени М.Л., С.С. и Х.К. у моменту лишавања слободе, били учесници у рату, нити постоји било какав доказ да су на било који начин учествовали у пружању отпора непријатељској најезди (у смислу члана 50. Протокола I уз Женевске конвенције, а у вези са чланом 4А III Женевске конвенције), то и овај суд неспорно утврђује да су ови оштећени имали статус цивила. Надаље, и поред чињенице да су оштећени, С.Х., Е.Х. и Ф.А. били припадници резервног састава полиције и посједовали наоружање и муницију, исти у вријеме лишења слободе нису учествовали у пружању отпора непријатељској најезди и прије него што су лишени слободе, добровољно су предали наоружање и муницију, које су иначе дужили као резервни полицајци још прије почетка оружаног сукоба у БиХ. Напријед наведене чињенице произилазе не само из исказа наведених свједока-оштећених, већ и из исказа осталих саслушаних свједока оптужбе. Због наведеног, по оцјени овог суда, побијана пресуда је правилно утврдила да су сви оштећени, према свим елементима међународног права, имали својство цивила, па с тим у вези, да су имали својство заштићених лица у смислу одредбе члана 3. став 1. тачка 1. IV Женевске Конвенције.

Околности које прате начин извршења дјела и околности које су му непосредно претходиле, а које су апострофирани у образложењу побијане пресуде, без сумње указују на постојање узрочне везе између оружаног сукоба и извршеног дјела. Наиме, правилно је првостепени суд утврдио да је постојање оружаног сукоба у знатној мјери утицало на одлуку оптуженог да почини злочин, на што указује управо начин извршења дјела, који опредјељује на закључак да су се радње, чињенично описане у изреци побијане пресуде, догодиле управо због постојања оружаног сукоба. Наиме, у инкриминисаном периоду, на подручју града Д. и шире, постојала су подручја на којима су фактичку власт имали припадници тачно одређене стране у сукобу. Тако су свједоци оптужбе управо описали посебне услове који су владали на подручју града Д., која је, по њиховом

казивању, била под командом српске војске, сви су били дужни да се повинују тој власти, као и да су цивили који су били затварани били искључиво, према исказима свједока, несрпске националности, при чему је неспоран статус оптуженог, обзиром да је исти био стражар у Окружном затвору у Добоју. О томе је побијана пресуда дала детаљне и ваљане разлоге на страни 12., које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Надаље, супротно жалбеним приговорима браниоца, оптужени је према изреци побијане пресуде, према заштићеним лицима предузимао радње на начин што им је задавао ударце палицом, а некима и рукама и ногама, па је на тај начин, објективно наносио повреде тјелесном интегритету оштећених, због чега су, објективно посматрано, описане радње у супротности са одредбом члана 3. став 1. тачка а) и ц) Женевске конвенције о заштити цивилних особа за вријеме рата од 12.8.1949. године и члана 13. став 2. у вези са чланом 4. став 1. и 2. тачке а) и е) Допунског протокола II уз Конвенцију. Истовремено наведене радње оптуженог, заједно са радњама које су усмјерене према оштећенима, представљају повреде личног достојанства, односно нарочито увредљиве и понижавајуће поступке према заштићеним особама.

Неосновани су и жалбени приговори браниоца засновани на тврдњи да оптужени није учествовао у наношењу повреда тјелесног интегритета, јер исти немају упориште у садржају проведених доказа на главном претресу, нити у разлозима побијане пресуде, којим се образлаже дата оцјена доказа.

Наиме, супротно изнесеним жалбеним приговорима, овај суд налази да нема сумње у вјеродостојност исказа свједока-оштећених М.Л., С.С., Х.К., С.Х. (чији исказ је прочитан на главном претресу, обзиром да је овај свједок у међувремену умро), Е.Х. и Ф.А., а затим ни сумње у правилност оцјене и других изведених доказа, на којима је заснована побијана пресуда. Сви оштећени су описали околности под којима је оптужени учествовао у наношењу повреда њиховог тјелесног интегритета, при том категорички тврдећи да су потпуно сигурни да је то управо оптужени Б.Н.. Осим тога, исказ свједока оштећеног Е.Х. потврђен је исказом свједока Х.К., а исказ оштећеног Ф.А. потврђен је исказом свједока М.К.. При томе, тачни су наводи из жалбе браниоца оптуженог да је оштећени С.Х. приликом свједочења тврдио да је приведен у Окружни затвор у Д. дана 13. маја 1992. године у вријеме између 12,00 часова и 15,00 часова, док из налога за његово притварање, произилази да је исти примљен у затвор 17.05.1992. године у 18,25 часова. Међутим, по оцјени овог суда, вријеме привођења оштећеног у Окружни затвор је без значаја, јер са једне стране, оба датума су у инкриминисаном периоду (за вријеме оружаног сукоба који се у периоду од прве половине априла мјесеца 1992. године, па најкасније до краја новембра 1995. године), а са друге стране, наведена разлика не доводи у сумњу вјеродостојност исказа оштећеног Х., обзиром да је његов исказ у битним сегментима потврђен како исказом свједока оштећеног Х.К., тако и медицинском документацијом за овог оштећеног и вјештачењем по вјештаку др Љ.Ц.. Ради тога је, са аспекта квалитета и прихватљивости исказа свједока оштећеног Х., неоснован жалбени приговор браниоца, којим се указује на разлику између његовог исказа и налога за привођење, али, по оцјени овог суда, та разлика не може довести у сумњу вјеродостојност његовог исказа, обзиром да је његово свједочење досљедно у излагању битних детаља.

Дакле, разлоге за све одлучне чињенице, овај суд прихвата као ваљано образложене и њихова правилност се не може оспорити изнесеним приговорима из жалбе браниоца оптуженог.

Како се повреда Кривичног закона, као жалбени основ, заснива на неоснованој тврдњи браниоца оптуженог о чињеничним недостацима побијане пресуде, који су од значаја за правну квалификацију дјела, то ни овом жалбеном основу побијања пресуде нема мјеста, јер је на правилно и потпуно утврђеној чињеничној основи, правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. КЗ СФРЈ.

Исто тако, по оцјени овог суда, а супротно наводима из жалбе тужиоца, правилно је првостепени суд оцјенио и изведене доказе који се односе на тачке 3., 6. и 8. (у односу на оштећеног Р.Ч.) измјењене оптужнице, на основу којих је извео правилан закључак да нема доказа да је оптужени починио радње описане у напријед наведеним тачкама измјењене оптужнице.

Наиме, из исказа свједока Ј.М., супруге оштећеног Ј.М.1, произилази да је њен супруг одведен 04.06.1992. године око 13,30 часова, да је, по њеним сазнањима доведен у ћелију Окружног затвора у 23,30 часова, а да је у 01,30 часова у ноћи 05.06.1992. године, већ умро и да она не зна да ли је претучен у затвору али да зна да су га претученог увели у ћелију. Из исказа свједока Д.Р. произилази да је овај свједок чуо да је оштећени примљен у затвор у тешком стању, „полумртав“ и да су га унијели и изнијели замотаног у деку. Из исказа свједока Ф.А. произилази да је оштећени М. подлегао у току ноћи 05.06.1992. године, пред његовим очима, да је оптужени убацио овог оштећеног у ћелију, да је чуо јауке кроз ходник и да мисли како га је оптужени тукао, приликом довођења у ћелију. Остали свједоци оптужбе (Н.М. и Н.Ш.) нису непосредни очевидци догађаја. Према томе, имајући у виду напријед наведено, те имајући у виду да је оштећени Ј.М.1 доведен у просторије Окружног затвора тек у 23,30 часова инкриминисаног дана и да није утврђено гдје је исти био у временском периоду од 13,30 часова до 23,30 часова, то је по оцјени овог суда, правилан закључак побијане пресуде да се радње оптуженог не могу довести у везу са смрћу оштећеног, те с тим у вези, да нема поузданих доказа да је оптужени предузео радње из тачке 3. измјењене оптужнице.

Исто тако, супротно приговорима из жалбе тужиоца, правилно је побијана пресуда закључила да нема доказа да је оптужени извршио радње под тачком б. измјењене оптужнице које се односе на оштећеног Ш.И.. Наиме, није спорно да је овај оштећени тучен у затвору, да је, од стране вјештака судске медицине др Љ.Ц., констатована нагњечина грудног коша и прелома више ребара, те да су те повреде могле настати ударцима ногама, стиснутим шакама, тупо тврдим механичким оруђем-палицом, комадом дрвета, те снажнијим ударцем каблом. Међутим, како је оштећени И. у свом исказу на претресу пред првостепеним судом категорички негирао могућност да га је оптужени ударао, наводећи да је био тучен до те мјере да је од удараца падао у несвијест, а да су га тукли затворски чувари В.Л. и Д.В., те да оптужени није учествовао у томе, то је, по оцјени овог

суда, првостепени суд правилно поступио када је поклонио вјеру исказу овог свједока са претреса, а не његовом исказу из истраге, доводећи у везу чињеницу да је свједок оштећени у овом поступку и да би имао интерес да терети оптуженог уколико је заиста извршио радње наведене у тачки б. измјењене оптужнице.

Неосновани су и приговори из жалбе тужиоца које се односе на радње оптуженог описане у тачки 8. измјењене оптужнице у односу на оштећеног Р.Ч.. Наиме, оштећени Р. у току овог поступка није саслушан, свједок Е.Х. је на претресу пред првостепеним судом потврдио да је њега (Е.) оптужени ударио, исказао је да познаје Р., али да нису никада били заједно у шетњи и да не зна да ли је оптужени ударио Р.. Дакле, исказ свједока Х.К. у дијелу у којем је навео да се сјећа једног догађаја, када су били изведени на горњи спрат у салу за шетање у склопу Окружног затвора, да су Б.Н. и Д.В., одједном изашли, одвојили Е.Х. и Р.Ч., те их премлатили ногама, рукама, палицама, када је у питању оштећени Р., не само да није потврђен ниједним другим доказом, већ је у супротности и са исказом свједока оштећеног Е.Х. О томе су дати јасни разлози на страни 16. пасус 5. побијане пресуде, које у цијелости прихвата и овај суд.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да је оптужени починио радње описане у тачкама 3., б. и 8. (у односу на оштећеног Р.Ч.) измјењене оптужнице, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, примјеном принципа „in dubio pro reo“, правилно поступио када је у изреци побијане пресуде изоставио наведене радње, правилно закључивши да нема поузданих доказа да је исте починио оптужени Б.Н.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни и то у вези са жалбеним аргументима окружног тужиоца и браниоца оптуженог, налазећи да жалбе нису основане.

Правилно су утврђене и у побијаној пресуди образложене олакшавајуће околности на страни оптуженог, првенствено протек времена од извршења дјела, ранија неосуђиваност, његово коректно понашање током кривичног поступка. При том је побијана пресуда цијенила и степен кривичне одговорности и јачину угрожавања заштићеног добра, које околности жалба тужиоца наглашава. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, јер цијенећи законом прописану казну за кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ, као и општа правила о одмјеравању казне, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) мјесеца, која је изречена оптуженом, примјеном одредаба о ублажавању казне, у сразмјери са тежином почињеног кривичног дјела и степеном кривичне одговорности оптуженог и да је иста потребна и довољна ради остваривања сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 33. КЗ СФРЈ, како са аспекта генералне, тако и са аспекта специјалне превенције.

Неоснован је и жалбени приговор браниоца оптуженог у погледу трошкова кривичног поступка. Наиме, одлука о трошковима кривичног поступка, донесена је у складу са одредбом члана 99. став 1. ЗКП РС и њена правилност овом жалбом није оспорена. Истовремено, за примјену става 4. члана 99. истог Закона и ослобађање ове обавезе, жалба није пружила довољно доказа, из којих

би произашло да би плаћањем трошкова кривичног поступка било доведено у питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава.

Како из наведених разлога, жалбе тужиоца и браниоца оптуженог нису основане, ваљало је те жалбе одбити као неосноване, на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић